

Καθισμένη όχι στην καρέκλα αλλά πάνω στο ίδιο το θρανίο της, η Στέλλα προτιμούσε πάντα να μη βγαίνει για διάλειμμα με τα υπόλοιπα παιδιά, αλλά να μένει μόνη στην τάξη και να απολαμβάνει απ' το παράθυρο την υπέροχη θέα που της χάριζε η απέναντι όχθη και το καταπράσινο δάσος της.

Πραγματικά, ένιωθε πολύ τυχερή που το σχολείο της δεν ήταν βυθισμένο μέσα σε μια γκρίζα γειτονιά, όπως τα περισσότερα σχολεία της πόλης, αλλά συνόρευε από την πλευρά του παραθύρου της με ένα μικρό κανάλι γεμάτο γάργαρο νερό και με ένα πλούσιο σε βλάστηση δασάκι, απλωμένο στην όχθη του καναλιού.